

отвжтре. Освенъ това оржжието, което бѣха понесли бѣжанцитѣ, можеше да имъ бжде полезно само въ кулата. То се състоеше отъ четири евзалии пушки, седемъ пищова и десетина брадви. Разбира се, по-добре бѣше работата да не стига до въоръжена отбрана, защото турцитѣ можеха да си послужатъ съ много по-сигурнитѣ мартинки и съ други сръдства. Но тѣ едвали въ тоя студъ щѣха да предприематъ такъвъ далеченъ и мжченъ походъ. И тѣй студа бѣше наистина голѣмъ неприятель отъ една страна, но и голѣмъ покровитель отъ друга. Храна си бѣха приготвили за нѣколко дни, а можеше да си купуватъ отъ колибитѣ, ако станѣше нужда. Наблизу имаше голѣмъ изворъ, който непрестанно бликаше изобилно и много силно, та студа не можеше да го окове въ своитѣ сребърни окови. Веднажъ въ деня отваряха портитѣ и си наливаха вода въ голѣми бѣклици, наречени буколи.

Ние силно чукахме върху желѣзообкованитѣ порти. Екове се разнасяха на далече. Чу се най сетне отъ вжтре глъчка. Следъ мигъ нѣкой ни запита:

— Кой хлопа тамъ!

— Ние сме, бре братя. На Коле майстора и на чорбаджи Нико нѣма ли да отворите? Отвсрете, отворете! Загинваме отъ умора и студъ.

— Не смѣемъ да отворимъ — да нѣма нѣкаква клопка въ тая работа.

— Молимъ ви се, отворете ни: — само ние сме — не бойте се. Едва се държимъ на нозе.

— Нѣма мѣсто, нѣма мѣсто! — обадиha се нѣколко дружни гласа.

— Още за десетина души ще се намѣри — или на тавана, или въ зимницитѣ. Ние нѣма да ви досаждаме.

— Не може! Може! Не може! Може! — Спречкаха се вжтре. — И тѣ сж българи християни, — рече нѣкой — нѣма да ги оставимъ да измратъ вѣнъ!

И скръцнаха тежкитѣ порти, откrexнаха се. Пуснаха ни въ двора. Той бѣше тѣсенъ. Радость облѣхна душитѣ ни.